

ό κ. Ἀτσεύ πρό τῆς ἰδρυθείσης ἀναμνηστικῆς στήλης, ό κ. Δημάρχος κατὰ τὴν ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ δεξιώσιν, οἱ κ. κ. Κουρτίδης, Βολωνάκης, Παλαμάς ἐν τῷ Πικρασσῶ, ό κ. Καλογερόπουλος ἐν τῇ Λέσχῃ τῆς Ἐθν. Τραπέζης, ό κ. Σάββος ἐν τῇ Ἐπιστημονικῇ Λέσχῃ, ό κ. Ράδος ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἐθολογικῆς Ἐταιρείας, ό κ. Ριπὲς πρό τοῦ χώρου ἐνθα κατόνησεν ό Βύρων, ό κ. Μοργκεντάου ἐπὶ τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ νέου προσφυγικοῦ συνοικισμοῦ τοῦ λαβόντος τὸ ὄνομα τοῦ Βύρωνος, ό κ. Πρωθυπουργός, ό κ. Πρύτανης καὶ ό Ἄγγλος κ. Ρόδ ἐν Μεσολογγίῳ τὰς ἐορτάς ἐπέστεψεν ἐορτῇ ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καθ' ἣν ἀπηγγέλησεν στρεφκί τοῦ ποιητοῦ καὶ ἐψάλη τὸ ποίημα τὸ πρὸς τὴν Κόρην τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Ἱστορικὴ καὶ Ἐθολογικὴ Ἐταιρεία εἶχε τὴν εὐτυχή ἐμπνευστὴν νὰ διοργανώσῃ ἐκθεσὶν ἐνθυμίων τοῦ ποιητοῦ, περὶ τὴν ἐσχάτως ἀποκτηθεῖσιν ἐπιθανάσιον κλίνην του.

Εὐκταῖον θὰ ἦτο ἐπ' ἀφορμῇ τοῦ Ἰωβιλικίου νὰ ἐγένετο μία πλήρης λογοτεχνικὴ μετάφρασις τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ, ἵνα γνωρίσῃ ό Ἕλληνας λαὸς πληρῆστερον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τσοῦτον ἐτίμησε.

ΣΚΙΨΕΙΣ

Ἄν ἡ Νεότης εἶχε μόνον τὴν θερμότητα τῆς κινήσεως, θὰ ἐκαίετο καὶ θὰ ἐγένετο στάλη. Μὰ ὑπάρχει πάντα τὸ κρυμμένον δάκρυ, ποὺ τὴν κρατεῖ δροσεράν.

Ἡ φωνὴ τοῦ Κόσμου δὲν εἶνε μόνον «Ἐχω», μὰ καὶ «Δίνω». Τὴν πρώτην αὐγὴν τῆς Δημοκρατίας, τὸ «Ἐχω» πατρούτηκε μὲ τὸ «Δίνω». Ἄν ό δεσμός αὐτὸς τῆς ἐνώσεως ἐθραύετο ἡμέραν τινά, ὅλη ἡ Πλάσις θὰ κατεστρέφετο.

Τὰ ἄστρα στὸν οὐρανό, σὺν μάτ.α μᾶς κυττάζουν φαίνονται σὺν ἀμέτρητα μάτια ποὺ συνηντήσαμεν εἰς τὴν περασμένην ζωὴν μας. Καὶ ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν λουλουδιῶν εἰς τοὺς κάμπους, φαίνεται σὺν νὰ ἔρχεται τὸ ψιθύρισμα ἐλείνων ποὺ ἔχουμε λητμονήσῃ καὶ νὰ μᾶς λέγει: «Θυμηθῆτε μας λοιπόν!»

Ἡ Γῆ, ἡ ἀγαπημένη Γῆ, ἡ ὠραία Γῆ. Ἡ καλὴ μητέρα μας: Θέλει καθε τι ποὺ ἔχουμε: Τὸ Χέδι τῶν χειρῶν μας, τὸ τραγοῦδι τῶν καρδιῶν μας.

ΡΑΜΠΗΝΤΡΑΝΑΘ ΤΑΓΚΟΡ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Αἱ πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις προσλαμβάνουν συχνὰ τὸν τύπον ἐπιδημίας.

Πότε ἐπιδημία διχάζεσιν, πότε συναυλιῶν, ἐφέτος ἐκθέσεων. Εἶνε σύμπτωσις ἡ φαινόμενον ψυχολογικόν; Ἀδιάρρονον. Τὸ γεγονός εἶνε ὅπως δὴποτε ἀξιοσημείωτον, ἀρῶ ἐντὸς ἐξ ἑπτὰ μηνῶν διωργανώθησιν δέκα πέντε καλλιτεχνικαὶ ἐκθέσεις ἐν Ἀθήναις. Μολονότι ό χώρος, προκειμένου περὶ ἐκθέσεως χιλίων πεντακοσίων περὶ τοῦ ἐν συνολῷ πινάκων εἶνε ἀνεπαρκέστατος, θὰ προσπαθῆσῃ νὰ δώτῃ γενικοῦ; χρωματισμοῦ; τῆς καλλιτεχνικῆς ἀξίως τῶν ἐκθετῶν, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν κρατοῦσιν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ ὀλιγορῖαν πρὸς ἐνίσχυσιν, ἐργάζονται μετ' ἐγκαρτερήσεως καὶ ἡμπορεῖ νὰ εἰ ἡ κενεὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Λυκαίου τῶν Ἑλληνίδων ἐγένετο σερὰ ἐκθέσεων. Ὁ ἐσχάτως ἀναφανείς καὶ ὡς συγγραφεὺς κ. Κόντογλου μᾶς ἔδωκε μίαν σειρὰν ἀγιογραφῶν ἐξ Ἀγίου Ὄρους τὰς ὁποίας δὲν ἀντέγραφε ἀπλῶς, ἀλλὰ διηρμήνευσε καὶ συνεπλήρωσε, μία δηλαδὴ αἰσθητικὴ προσπέσεις τολμηρὰ, ἀπαιτοῦσα πρὸς τοῦ; ἄλλοις καὶ βλαθεῖν γνώσιν τῆς ἱστορίας τῆς Βυζαντινικῆς τέχνης, ἣν, ὡς ὁμολογεῖ ό ἐρασιτέχνης; εἰκονογράφος, δὲν κατέχει. Ἐπιτὸς αὐτῶν μᾶς ἔδωκε τρεῖςκοιτὰ πινάκους εἰλημμέ-

νου; ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ Ἀγίου Ὄρους. Καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπεδίωξε μίαν ἐξωτερικευσὶν ψυχικῆς διαθέσεως, ἀναλόγου πρὸς τὸ ὑποβλητικὸν θέμα.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἴληυτε τὴν προσοχὴν τῶν καλλιτεχνῶν μας. Ἡ ἰδιορρυθμία τῶν μονῶν, ἡ ἀρχιτεκτονική, τὸ ἐσωτερικόν των εἶνε τόσον χαρακτηριστικά, ὅτε δικαίως ἐπεζητήσῃ ν' ἀυτῶσι θέματα καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι δὲν νομίζουσι ὅτι οἱ τέτταροι; τοῖχοι ἐνός ἐργαστηρίου ἡμποροῦν νὰ κινήσῃ τιν χωσπηρα ἱκανοποιητικῶς. Τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶνε ἕνας καλλιτεχνικὸς θησαυρὸς ἀνεκμετάλλευτος.

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐπαρουσίασε διὰ τρίτην φορὰν τὰς προσόδους τῶν κυριῶν εἰς τὰς ὠραίας τέχνας. Ἡ ἐρετινὴ ἐκθεσις εἶνε ἀνωτέρα τῆς προπερσινῆς.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν καλλιτεχνίδων εἶνε πυκνός, ἀντεπροσωπεύθη δ' ἐκάστη μ' ὀλίγα ἔργα συναγωνιζόμενα φιλοτιμῶς εἰς εὐσυνειδησίαν. Ἐν ὅλῳ 100. Ὑλῶ κυριαί — Ἀσπρογράφικα, Γεωργανγῆ, Κοντοπούλου, Οἰκονομίδου, Πικρατούνα, Τροσούλη, Χατζημιχάλη, Φλωρεῖ — καὶ διπλάσιος ἀριθμὸς δεσποινίδων παρατάσσουσι τὰς δυνάμεις των. Ἀξιοῦσι ἰδιαιτέρως μνείας, τῆς κ. Κοντοπούλου ὀ Μικρὸς ἐρασιτέχνης; δηλαδὴ ό πενταετῆς υἱός της ὀ δεικνύων μίαν καλλιτεχνί-

κὴν πρόωρον ἐκδήλωσιν αὐτοδιδάκτου ἐπιδόσεως εἰς τὴν ζωγραφικὴν, καὶ ἡ χορεύτρια εἰς στάσιν καὶ κίνησιν ἐνὸς Ἀνατολικοῦ χοροῦ με μίαν ἔκφρασιν μαργιόλικην εἰς τὰ μάτια, τῆς κ. Γεωργαντῆ τὸ Β' νοσοκομεῖον, τῆς κ. Χατζημιχάλη τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγ. Δημητρίου Θεσσαλονίκης, τὸ Θεσσαλικὸ χωριὸν καὶ ἡ Μακεδόνισσα, τῆς κ. Ἀσπρογέρακα τὰ ποιητικὰ ἄνθη, τῆς κ. Ταρσούλη ἡ Σωροκάδα καὶ τὸ βάζο τῆς Κιουτάχειας, τῆς δ. Φρανττάτου τὰ παιδάκια ποῦ παίζουν καὶ ἡ γεροντικὴ κεφαλή—δύο ἀντιθέσεις ἀποδοθεῖσαι με ἐξαιρετικὴν ἀντίληψιν τέχνης.

Εἰς παράπλευρον αἴθουσαν δέκα ζωγράφοι, Ἕλληνας καὶ ξένοι, ἄρρενες καὶ θήλειοι, ὅλοι δὲ ὄπαδοι τοῦ ἱμπρεσιονισμοῦ. Οἱ Ἕλληνες εἶνε οἱ κ. κ. Ἀστεριάδης, Γιολδάσης, Γύπαρης, αἱ κυραὶ Χατζηλαζάρου, Χατζημιχάλη, αἱ δ. Κωλέττη, Ραφτοπούλου. Ἀπὸ τὴν ἔλθουσιν τῶν δέκα, δέκα μόνον ἔργα θὰ ἠμποροῦτε νὰ ἀνεχθῆ ὁ θεατὴς χωρὶς νὰ πάθῃ διαστροφὴν τοῦ καλλιτεχνικοῦ του αἰσθήματος. Διότι τὰ ἄλλα ἦσαν ἐκ προμελέτης παράδοξα. Οἱ ξένοι, ὡς σύμμαχοι, —καὶ τὸ χειρότερον— ὡς ὀδηγοὶ τῶν Ἑλλήνων τοὺς ὤθησαν εἰς μίαν ἐκστρατεῖαν κατὰ τῆς σοβαρᾶς τέχνης. Ὁ κ. Γιολδάσης μὲ δίδει τοὺς περισσοτέρους πίνακας καὶ τὰς περισσότεράς ἐλπίδας ἀναδείξεως, ἐὰν ἀνακόψῃ τὴν τάσιν τοῦ μοντερνισμοῦ, ἥτις ἄγει πολλὰ κίς διὰ τῆς ὑπερβολῆς εἰς ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ καλλίτερα σχετικῶς ἔργα τῆς ἐκθέσεως ἦσαν ἡ ὀλόσωμος προσωπογραφία κυρίας, τὸ γεφύρι τῆς Πόρτα Παναγιᾶς καὶ δύο πίνακες τῶν Μετεώρων τοῦ κ. Γιολδάση, ἡ κ. Ν. τοῦ Ἑλληνορώσσου Γύπαρη, τοῦ Ἑλίσκεβιτς ἐν σκίτσο χορευτρίας, τοῦ Μαρτζουνάνοβ ἐν ἀντίγραφον τῆς ἐν Αἰγίνῃ Ἀγ. Μαρίνης.

Τὰ ἔργα τοῦ ἐν Ν. Ὑόρκῃ Γερμανοῦ Μύλλερ ἐξ ἱμπρεσιονιστικά, δηλαδὴ ἐξωφρενικά, ἀκατανόητα, ἀντιπαθητικά, τερατόμορφα.

Τῆς κ. Χατζημιχάλη εἶνε τὰ περισσότερον τεχνικὰ καὶ καθαρῶς Ἑλληνικὰ ἔργα. Ἡ Παντάνασσα, τὰ ἐσωτερικὰ σπιτιοῦ, ὁ τοσπάνος, ἡ Σκυριώτισσα ξεκουράζουσι τὸ μάτι τοῦ θεατοῦ.

Ὁ κ. Σουὼν περαστικὸς ἐξ Ἀθηνῶν δεικνύει μίαν σημαντικὴν ἐξέλιξιν ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς Ἑλλάδα ἐπισκέψεώς του. Εἶνε ζωγράφος, γλύπτης, χορευτῆς. Καλλιτέχνης εἰς τὴν εὐρυτάτην σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἐξέθεσε ἔργα πολὺ μελετημένα, με πολλὴν αἰσθητικὴν, πρωτότυπα εἰς ἔμπνευσιν, με ἐννοίαν, συμβολισμόν, με ἀπλότητα εἰς τὸν τρόπον τῆς ἐμφανίσεως. ἠμποροῦσαν νὰ πᾶρουν οἱ δέκα τῆς γειτονικῆς αἰθούσης μαθήματα ἀπὸ τὸν Σουὼν. Τὶ διαφορὰ αἰσθητικῆς καὶ ὀρίζον-

τος ψυχικοῦ καὶ διαυγείας διανοήσεως καὶ σεμνότητος γραμμῶν.

*

Εἰς τὸν «Παρνασσόν», ἡ κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη διὰ πρώτην φοράν ἐξέθεσε συγκεντρωμένον τὸ ἔργον τῆς. Καὶ ἦτο καιρὸς. Εἶχε δώσῃ δείγματα τῆς τέχνης τῆς, ἀλλ' ἤδη δυνάμεθα νὰ τὴν ἐκτιμήσωμεν ἀσφαλέστερα. Περουσιάζει μίαν συστηματικὴν σπουδὴν τοῦ τοπείου, τὸ ὅποιον ἐμφανίζεται ἤρεμον, ἁρμονικόν, φυσικόν, ποιητικόν, εἴτε εἶνε τῆς Κορώνης—τὸ ἀκρογιαλί, ὁ βράχος ὁ ὁμοιάζων με ἄρκτον, ἡ κλημταριά με τὴ χωριατοπούλα, τὸ καλύβι τῆς γρηᾶς, τὸ γέρεκο πεῖκο, ὁ Νέδων, τὰ καίκια τ' ἀπόδροχο—εἴτε εἶνε Ἀθηναϊκῆς καὶ Φαληρικῆς ἀπόψεως. Ἐν ἰδιαιτέρον σημείον τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐξαρθῆ εἴτε ἡ ἐπιτυχὴς ἐπίδοσις εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν εἰκονογραφίαν. Ὁ Προφήτης Ἠλίξ, ὁ Ἐσπερινός, τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ἀποδίδουσι μίαν μυστικοπάθειαν ἡ ὁποία εὐρίσκει συγγενὲς περιβάλλον τὴν γυναικείαν ψυχὴν καὶ ἡ κ. Ταρσούλη εἶνε ἡ πρώτη Ἑλληνίς ἡ ὁποία ἀνεζήτησε εἰς τοὺς ναοὺς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς ψυχῆς. Ἐκ τῶν ἄλλων ἔργων τῆς, τὸ Ἀγοροκόριτσο διακρίνεται διὰ τὴν ἐπιτυχῆ κίνησιν καὶ ἔκφρασιν.

Εἰς τὸν «Παρνασσόν» διεδέχθη τὴν κ. Ταρσούλη ὁ κ. Ἀξελός, ὅστις αἰτοὶ μὴ ἐπαγγελμτικῶς ἀσκῶν τὴν τέχνην, εἶνε καλλιτέχνης ἄξιος πολλῆς προσοχῆς.

Ὁ κ. Ἀξελός ἐμφανίζεται με 130 ἔργα ἀναγόμενα εἰς διάφορα εἶδη τῆς ζωγραφικῆς. Συνθέσεις, προσωπογραφίαι, τοπεῖα, θαλασσογραφίαι, ἐπιτραπέζια. Εἶνε μία παραγωγή γόνιμος, ἀλλὰ καὶ εὐσυνειδήτος. Τὸ ποσὸν δὲν ἐξουδε:ερώνει τὸ ποιόν. Ἐλαιογραφίαι, ὕδατογραφίαι, σχέδια. Μία ποικιλία θεμάτων, ἡ ὁποία καθιστᾷ ἐμφανεστερον τὸ ζωγραφικόν του τάλαντον, τὸ ὅποιον εὐτυχῶς ἔμεινεν ἀνεπηρεχστον ἀπὸ κάθε ἐπικίνδυνον ἐπίδρασιν, ἥτις ἠδύνατο νὰ τὸ διαστρεβλώσῃ. Ὁ κ. Ἀξελός βλέπει με τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του, ἀποδίδει ὅ,τι βλέπει χωρὶς νὰ τὸ παραφοριώσῃ ἢ νὰ τὸ ἐξιδανικεύῃ ἢ νὰ τὸ παραμορφώσῃ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ του ἀντίληψις εἶνε τόσον λεπτὴ καὶ ἀκριβῆς, ὥστε νὰ δίδῃ μίαν ἐντύπωσιν εὐάρμοστον καὶ ἱκανοποιητικὴν.

Ἐλκύει τὴν προσοχὴν τὸ Ναυπηγεῖον, ἀλλὰ καὶ ἡ κεφαλὴ κόρης, ὁ λουστράκος ἀλλὰ καὶ τὸ τράβηγμα τῆς ψυχοβάρακας, ἡ πλήρης νοσταλγικοῦ πόνου πρόσφυξις ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλωμα τῆς σταφίδος, ὁ καπνιστῆς, ἡ κούκινη σκούφια καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τζαμιοῦ. Ἀνεφρα ἀντίθετα θέματα διὰ νὰ δείξω πόσον ἡ τέχνη τοῦ κ. Ἀξελοῦ ἔχει εὐρύτητα. Αἱ προσωπογραφίαι του ἔχουσι ἔκφρασιν χωρὶς ν' ἀφί-

στανται τῆς ὁμοιότητος — ἔχουν ἀκρίβειαν σχεδίου, χρωματισμὸν τὸν ἀρμόζοντα.

Τὰ ἔργα τοῦ κ. Ἀξελού ἔχουν δύο ἐξαιρετικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα δύσκολα συναντᾷ τις εἰς ἄλλους ζωγράφους. Ἐχουν κίνησιν καὶ ψυχολογίαν. Ὁ κ. Ἀξελός πρὸς τοῦτοις φαίνεται ἔχων δεξιότητα εἰς τὰς συνθέσεις — τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς, συγκεντροῦν συνήθως καὶ τὰ ἄλλα εἶδη. Ἐπίσης ἰδιαίτερός ἐπιτυγχάνει εἰς τὰς ὑδραγραφίας, ὅπως τὸ ὠραιότατον πορτραῖτο τῆς πεθαρμένης κόρης του, τὸ ὁποῖον διέσωσε τὴν παρθενικὴν παιδικὴν ψυχὴν τῆς, τὸ νυχτερινό, τὸ ἐσωτερικὸν σιδηρουργεῖου, ἡ ποιητικωτάτη πρωτοπογραφία μιᾶς κυρίας, καὶ ἡ ἰδιότυπος φυτογνομία τῆς δ. Ταρτούλη ὦ, Ζιγολέτ.

Εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν ὁ κ. Ἐπ. Θωμόπουλος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῆς Πελοποννησιακῆς φύσεως, ἐξέθετε μίαν σειρὰν ἔργων ἀπολαυστικῶς ὑπαιθρου. Καὶ ἐν τῷ συνόλω καὶ ἐν ταῖς λεπτομερείαις εἶνε δυνατός, ὁ Ἕλλητικώτερος τῶν τοπιογράφων μ.κ. Τὰ ἔργα του γεμίζα ἀκριβέστατον Ἑλληνικὴν. Περουσιάζεται, μετέχου Ἀκκλήματις ἀκρίβειαν ὑπὸ μορφὴν νεωτεριστικὴν, ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ μετὰ τὸν ποικίλης ἀλλὰ καὶ πλήρεις ζωῆς ἀπόψεις τῆς, μετὰ τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους τῆς, μετὰ τοὺς χωρικοὺς τῆς καὶ τὰ καταικίδια ζῶν, μετὰ τὰ ἦθη τὰ ἀτλά, ὅπως ἐπίσης, τὰ ἀρογιαλῖα μετὰ μίαν θάλασσαν πρὸ φωνάζει πῶς εἶνε καὶ αὐτὴ Ἑλληνικὴ. Ὁ ζωγράφος ἐζήτησε τὴ ζωὴ αὐτὴν, τὴν ἠσθάνθη. Ἀνερχήθη εἰς βουνά, εἰσῆλθεν εἰς χωρικόσπιστα, συναναστάφη τοῦς κητῆρους. Ἐζήτησε τὴν ζωὴν εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὸ ἀπέδωσε ὅπως εἶνε, ὅπως τὸ εἶδε, μετὰ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν, τὴν σφριγηλότητα, μετὰ μίαν ἀγνόγητὰ ἐκφράσει. Ἡ χωρικὸ τοῦλα θριαμβεύει εἰς τοῦς πίνακας του.

Ἐκ τῶν πινάκων του κυριαρχοῦν τὸ «Ἰὼ τὸ παρκακῶν» καὶ ἡ Θερίστρες τοῦ σανοῦ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἀγορασθῶν ὠριμένως ἀπὸ τὴν Ἑθνικὴν Πινακοθήκην. Καὶ ἀκολουθοῦν ἔπειτα ἡ Δικιάντω μετὰ τὸν μοῦργο τῆς, ἡ Χρυσάνθη, ἡ Ἄνοιξις, ὁ Φεβρουάριος, χαρακτηριστικώτατα εἰς ἀπόδοσιν.

★

Εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀκκλήματις μία καλλιτέχνης διφυῆς, ζωγράφος καὶ γλύπτρια ἐνεφάνισε διὰ πρώτην φορὰν συγκεντρωμένην μίαν ἐργασίαν συμπαθεστάτην, ἡ δεσποινὶς Ἀγγελικὴ Στεφάνου. Παρουσιάζει μίαν ἐξελικτικὴν πρόδον ἀξιοσημείωτον. Οἱ πίνακες τῆς, χωρὶς κενεὰ ἐκδικιστικὸν μέσον, εἰς ὃ κητεφεύγουσιν συνήθως ἐνεκα ἀδυναμίας μερικοὶ νεωτερισταί, ἀποδίδου τὴν φύσιν μετὰ μίαν ἀβρότητα, μετὰ μίαν ἀκρίβειαν, μετὰ μίαν διάθεσιν, προσιδιάζουσαν εἰς τὴν γυναικίαν ψυχὴν. Ἡ ἀγροτικὴ ζωὴ καὶ ἡ θλασσινὴ ἐμφανίζονται μετὰ μίαν ἐσωτερικότητα, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ τὴν μεγαλειώτεραν ἐπιτυχίαν τῆς.

Ἡ δ. Στεφάνου δὲν περιορίσθη ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν. Περιῆλθε τὴν Μακεδονίαν, τὴν καλλιτεχνικῶς ἀνεκμετάλλευτον, καὶ τὰ τοπεῖά τῆς τὰ Μακεδονικὰ εἶνε τὰ καλλίτερα. Ἡ λίμνη τοῦ Ὀστρόβου, τὸ Σόροβις, ὁ καταρράκτης τῶν Βοδενῶν. τὰ Καϊλάρια ἔχουν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον. Δὲν ὑστερεῖ ὁ Ἀχελῷος, ἡ Κλημπαριά, τὰ Τουρκάκια καὶ τὰ Γυφτόπουλα, τὰ κερκί βροχῆς, ἡ ἐπάνοδος ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τὸ Κεχρὶε τζαμί, ὁ Κοκ ιναρῆς, Μετὰ τὴν καταιγίδα.

Ἐκ τῶν γλυπτικῶν ἔργων ἡ Περίεργη, ἡ Κλεοπάτρα καὶ ἡ Νύμφη δεικνύουσι μίαν ἱκανοποιητικὴν ἐπίδοσιν καὶ εἰς τὴν πλαστικὴν.

Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὸν κ. Α. Σῶχον ἀνετίθη ἡ κατασκευὴ προτομῶν τῶν Μεσολογγιτῶν ἀγωνιστῶν Χρήστου Καψάλη τοῦ ἀνατινάξαντος τὴν πυρτιδαποθήκην τοῦ Μεσολογγίου, τοῦ στρατηγοῦ Γεωργίου Κίτσου καὶ τοῦ φρουράρχου Μεσολογγίου κατὰ τὴν ἔξοδον Μήτρου Δεληγεώργη

— Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἠγόρασε μέγα χάλκινον μνημεῖον τοῦ Γερμανοῦ ἰλόπτου Πέρουλ, παριστᾶνον τὴν πάλιν τοῦ Θησεῶς μετὰ τῶν Κενταύρων, ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ὁποίων ἀτηλευθέρωσε τὴν Ἰπποδάμειαν, σύζυγον τοῦ βασιλέως τῶν Λαπίθων Πυρτιθίου. Τὸ ἄγαλμα εὗρισκετο μέχρι τοῦδε εἰς μίαν πλατείαν τοῦ Μονάχου. Θὰ στηθῆ εἰς τὸν ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος κήπον τῶν Μουσῶν. Τὸ σύμπλεγμα ἔχει

ῥυθμὸν τεσσάρων μέτρων, τὸ δὲ βάθρον του μαρμάρινον θὰ εἶνε ἐπίσης τεσσάρων μέτρων.

— Γενομένου διαγωνισμοῦ πρὸς ἀποστολὴν ὡς ὑποτρόφων εἰς Εὐρώπην ἐπέτυχον οἱ κ. κ. Γεωργιάδης εἰς τὴν ζωγραφικὴν καὶ ὁ κ. Μαυρομαρᾶς εἰς τὴν γλυπτικὴν.

— Συνεστήθη νέα ἐπιτροπὴ πρὸς ἀνάγεσιν Ἡρώου εἰς τὴν Ἁγίαν Λαύραν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Μητροπολίτου.

— Ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον στρατιωτικῆς ἀξίας εἰς τὸν ζωγράφον κ. Γ. Προκοπίου.

— Πρωτοβουλία τοῦ κ. Ματσούκα συνελέγησαν ἀπὸ δεκαετίας ἔρανοι διὰ τὴν κατασκευὴν ἀγάλματος τοῦ Ρήγα Φερραίου. Ἐἶνε ἤδη ἔτοιμον καὶ θὰ στηθῆ εἰς Βελεστίνον. Τὸ βάθρον θὰ ἀποτελεσθῆ ἀπὸ λίθους συλλεχθισμένους ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος.